

Gunsminger

The New Gazette

Nr.4 2012

Årgång 15

Medlemstidning för Svenska Westernskytteförbundet Sweden Western Shooters

Inbjudan till
Winter Range

Skjut Salut
på Nyår

Buckaroo
eller Cowboy

Fixa frye bread
i järngrytan

Jul hos
Northern Rangers

Och ännu
mycket mer

Gott Nytt År

Våran Grave Spit! Foto: Proud Mary

SWEDEN WESTERN SHOOTERS

venska Westernskytteförbundet

Ordförande:

Sander "Ray Heartless" Koetsier
Riala
Rosehill Rangers
info@swsf.se

Sekreterare:

Jan "Hipshot" Eriksson
Kista
Capital Cowboys
info@swsf.se

Kassör:

Eiwor "Eagle Sharing Woman" Walfridsson
Torsby
Torsby Desperados
info@swsf.se

Ledamot, utbildning, säkerhet

Webbmaster:

Hans-Olov "Grave Spit" Forsman
Kovland
The Northern Rangers
info@swsf.se

Ledamot:

Jocke "Shotgun Joe" Blom
Matfors
The Northern Rangers
info@swsf.se

Ledamot:

Stefan "Rawhide Rooster" Hansen
Upplands Väsby
Rosehill Rangers
info@swsf.se

Ledamot:

Mattias "Guncrazy Matt" Lind
Ludvika
Spring City Bountyhunters
info@swsf.se

Suppleant:

Henrik "Boothill Bob" Brandt
Iggesund
The Northern Rangers
info@swsf.se

Suppleant:

Peder "Harley Parkinsson" Berggren
Sundsvall
The Northern Rangers
info@swsf.se

Sammanställande i valberedningen:

Folke "Ace Heart" Weinholdt
Torsby
Torsby Desperados
info@swsf.se

Valberedningen:

Staffan "Crazy Cook" Gustafsson
Storfors
Spring City Bountyhunters
info@swsf.se

Valberedningen:

Pär-Erik "Boss H" Holmberg
Borlänge
The Smoking Barrels Posse
info@swsf.se

Valberedningen:

Peter "Smokey Pete" Johansson
Torsby
Torsby Desperados
info@swsf.se

Revisor:

Lena "White Angel" Sjögren
Borlänge
The Smoking Barrels Posse
info@swsf.se

Revisor:

Tobias "Black Walker" Gustafsson
Borlänge
The Smoking Barrels Posse
info@swsf.se

Revisorsuppleant:

Kicki "Joy Mc Queen" Svedberg
Upplands Väsby
Rosehill Rangers
info@swsf.se

Webplats:

www.swsf.se

Organisationsnummer: 87 40 01-79 52

POSTGIRONUMMER: 199 35 55-0

Medlemsavgift: huvudmedlem 200:-
sambo 100:-, endast tidning 100:- barn 50:-

Tiden går och vi med den

Ordförande Heartless vill gärna få långa önskelistor från alla skyttar i SWSf

Detta är andra gången som jag får säga God Jul och Gott Nytt År till alla er medlemmar i SWSf som er ordförande.

Skytteåret lider mot sitt slut, men som med så mycket annat så kommer det alltid en ny chans och ett nytt år.

Under de senaste åren har föreningen vuxit i medlemsantal, vår tidning Gunslinger Gazette har kommit ut fyra gånger per år och styrelsen har fått mycket gjort.

Men det får inte sluta med detta. Styrelsen behöver idéer och input från er medlemmar hela tiden annars backar vi tillbaka långsamt men säkert.

Under skytte säsongen har vi fullt upp och under vintern lägger vi oss i dvala. Låt det inte vara så. Jag säger som tomten, vad önskar ni er skall hända? Skicka er önskelista till styrelsen eller tidningen.

Låt 2013 bli ett fint skytteår och ge SWSf allt ni kan och har.

Med vänliga jul- & nyårshälsningar/

Eder ordförande Sander

Westernskytteklubbar i Sverige

DYNAMITE TOWN MARSHALS, Karlskoga

Kontakt: Mikael "McIke" Otter
E-post: wild.bull@swsf.se

HIGH RIDGE PIONEERS, Gnosjö

Kontakt: Björn "Fargo" Björklund
E-post: bjorn.bjorklund@hotmail.se

EDSVALLA GUNSLINGERS, Edsvalla

Kontakt: Anders "Hungry Wallace" Dahlberg
E-post: hungry.wallace@swsf.se

THE NORTHERN RANGERS, Sundsvall

Kontakt: Hans "Gravespit" Forsman
E-post: gravespit@swsf.se

THORSBY DESPERADOS, Torsby

Kontakt: Folke "Ace Heart" Weinholdt
E-post: ace.heart@swsf.se

WOLF WALLEY RAIDERS, Norrköping

Kontakt: Ebbe "Kieth Black" Weber
E-post: keith.black@swsf.se

THE TRAIL CREEK DEPUTYS, Karlstad

Kontakt: saknas
E-post:

ROSEHILL RANGERS, Rosersberg

Kontakt: Stefan "Rawhide Rooster" Hansen
E-post: rawhide.rooster@swsf.se

WILD WESTERN FRONTIERS, Skepplanda (GBG)

Kontakt: Krister "Vaquero Chris" Vauhkonen
E-post: kristervauhkonen@hotmail.com

LITTLE CREEK POSSE, Skåne

Kontakt: Thomas "Gunslinger Doc" Christensen
E-post: gunslingerdock@swsf.se

THE BLACK RIVER BUSHWACKERS, Örebro

Kontakt: Stefan "McCoy" Grahn
E-post: mccoys@swsf.se

THE NORTH EAST RANGERS, Skellefteå

Kontakt: saknas
E-post:

THE SMOKING BARRELS POSSE, Borlänge

Kontakt: Tobias "Black Walker" Gustafsson
E-post: tobbeg77@hotmail.com

SPRING CITY BOUNTYHUNTERS, Lesjöfors

Kontakt: Patrik "Deadwood Walker" Olsson
E-post: deadwood.walker@swsf.se

WEST WOOD GUNFIGHTERS, Vimmerby

Kontakt: Sten "Rocky Marshal" Bengtsson
E-post: westwood@swsf.se

CAPITAL COWBOYS, Stockholm

Kontakt: Jan "Hipshot" Eriksson
E-post: hipshot@swsf.se

NORRTÄLJE COUNTY REGULATORS, Norrtälje

Kontakt: Bobby "Bowman" Jansson
E-post: bowman@swsf.se

GOTLANDS COWBOY ACTION SHOOTERS

Kontakt: Anders "Big Andy" Holstensson
E-post: big.andy@swsf.se

ROCK RIVER RANGERS

Kontakt: Göran "Jim Waco" Svensson
E-post: jim.waco@swsf.se

TMP HJÄLPER DIG MED DIN MARKNADSFÖRING

VI HAR RESURSERNA – OAVSETT OM DU BEHÖVER EN
LITEN ANNONS ELLER EN STOR KATALOG.

RING ELLER MAILA SÅ PRATAR VI VIDARE!

TMP

THELIN MEDIA PRODUCTION

TELEFON: 076-937 52 32 E-POST: TMPRODUCTION@ME.COM

Varmt Välkomna önskar vi våra nya medlemmar!

Vi är glada att kunna hälsa följande nya Cowgirls och Cowboys välkomna till föreningen! Det är vår förhoppning att ni ska trivas och ha mycket kul. Vi ser fram emot att träffa er ute på rangen!

Hälsningar styrelsen

Från Borås kommer	Ghost Rider	#1378
Från Borås kommer	Hardy "Caveman" McCoy	#1379
Från Knivsta kommer	Black Kid	#1380
Från Norrköping kommer	Marshal Collins	#1381
Från Norrköping kommer	Fred Harper	#1382
Från Nyköping kommer	Django	#1383

Många olika sätt att synas! En och samma leverantör

tryck storformat webb film

 inform
CROSS MEDIA HOUSE
www.informtrycket.se

Flickans

Jag missade tyvärr att teveserien "Hell on Wheels" drog igång. Men en kväll råkade jag se en kvinna med en märklig tatuering över hakan, när jag skulle stänga av teven. Jag blev nyfiken och började söka på nätet efter hak-tatueringar, och tänk! Där fanns hon, Olive Oatman! Uppgifterna varierar lite grann, men ungefär så här var det:

Olive var bara tretton år då nästan hela hennes familj brutalt dräptes av indianer. Tillsammans med sin lillasyster fördes hon bort, till ett liv som träl.

År 1850 slöt sig familjen Oatman till en karavan av vagnar med över femtio män, kvinnor och barn. De var alla mormoner och ville ta sig från öst till väst. De nådde New Mexico 1851 där många valde att lämna gruppen p.g.a. osämja och missräkningar med klimatet. Oatman-familjen var bland dem som fortsatte mot Arizona. I Maricopa Wells fick de höra att det fanns farliga indianer längre fram och att de riskerade livet om de fortsatte. De andra familjerna valde att stanna men Oatman's fortsatte ensamma mot vad som senare skulle komma att

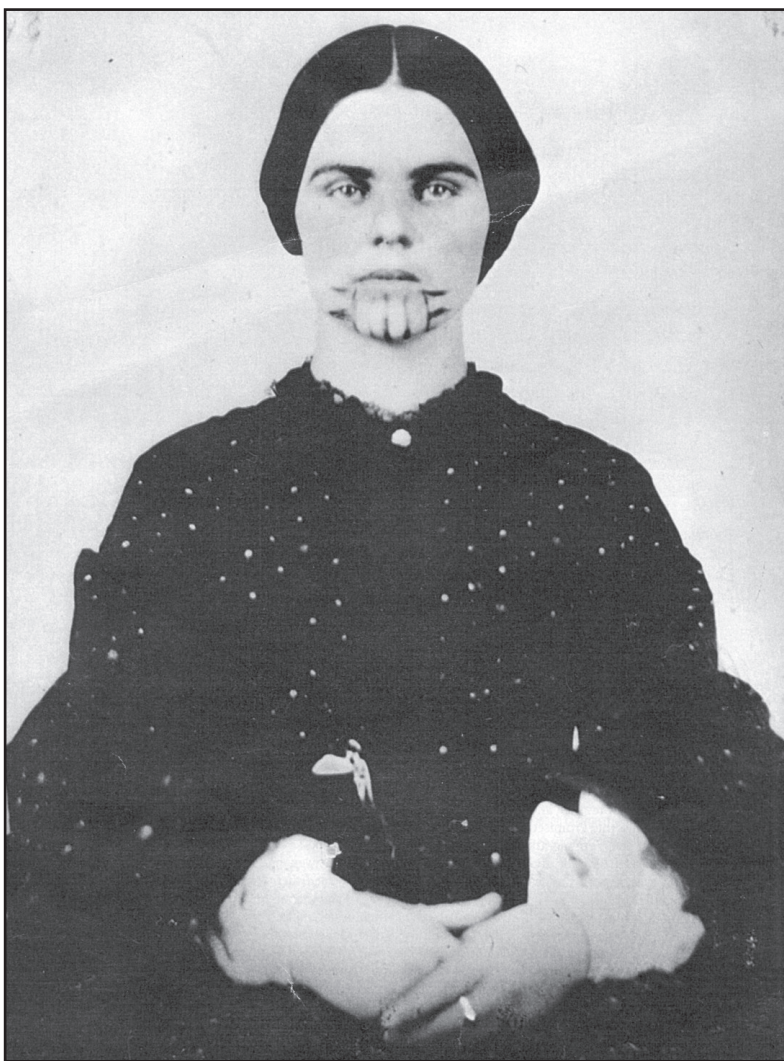
kallas för "Oatman Massakern".

Av de tio barnen i familjen var sju med på resan. Aldrarna sträckte sig från ett till 16 år. På fjärde dagen nådde de floden Gilas bankar, 15 mil öster om Yuma, i vad som i dag är Arizona. Där stötte de ihop med en grupp indianer, det var antingen Tolkepayas eller Väst-Yavapais, som ville ha mat, tobak och gevär. Det slutade med att indianerna

attackerade familjen och slog ihjäl alla utom Olive och hennes lillasyster Mary Ann, 7 år. Deras bror Lorenzo, 15 år, lämnades i tron att han var död. Han repade sig och fann alla i familjen döda omkring sig, men utan ett spår av Olive och Mary Ann. Lorenzo tog sig till en bosättning för att få hjälp och vård. Tre dagar senare kunde han återvända till platsen för att begrava sin mor, far och syskon.

Olive och Mary Ann tvingades gå 16 mil till fots till indianernas by där de misshandlades, torterades och tvingades till slaveri. Efter ett helt år av träldom och misshandel, kom

Mohave-indianer och gästade byn. De bytte till sig Olive och Mary Ann för två hästar, grönsaker och filtar. De fördes på en tio dagars vandring till Colo-

Olive Oatman, c:a 20 år gammal, återkommen till "civilisationen" efter c:a 6 års vistelse hos Mohave-indianerna, som hon ständigt saknade och sörjde.

tatuering

rado River och Mohave-byn. De kom till vad som idag är Needles, Californien. Där flyttade de in hos hövding Espanesay och hans familj. De brydde sig om flickorna och tog hand om dem. Den här stammen hade det bättre ställt. Systrarna behandlades väl och fick egna jordlotter att odla. Efter något år drabbades stammen av en svältperiod och Mary Ann svalt ihjäl. Trots att det stridde mot stammens sedvänjor, lät de Olive begrava sin döda lilla syster.

Olive accepterades helt av Mohave-indianerna och smälte helt in i deras livsstil. Hon blev, precis som alla andra i stammen, tatuerad på hakan och på armarna. Indianerna menade att tatueringarna var ett slags identifiering i livet efter detta. Tatueringarna utfördes genom att först sticka en massa hål i huden med en kaktustagg tills blodet flöt. Därefter doppades taggen i örtsaft med blått stenmjöl och så färgades nålsticken. Dessa hak-tatueringar visade att kvinnan var redo att träda in i vuxenlivet.

Under dessa år hade Olives bror letat efter sina systrar. När Olive var 19 år hittades hon av en man som brodern Lorenzos lejt. Man skickade bud till Mohave-indianerna om att Fort Yumas myndigheter ville köpa loss Olive för hästar och filtar. Indianerna vägrade först men gick senare med på friköpningen för att undvika krig. Olive berättade senare att Mohave indianerna var goda människor och att hon

haft sin frihet att lämna dem när hon ville. Men de visade henne aldrig vägen till civilisationen av rädsla för att bli bestraffade för människorov.

Efter att ha färdats i 20 dagar nådde Olive Fort Yuma där hon bad att få låna en riktig klänning eftersom hon bara var klädd i en bastkjol. Hon steg in i fortet under stort jubel och fick också träffa sin bror, som hon trott var död. Olives historia blev

snabbt känd. Människor greps av hennes levnadsöde och hon hamnade på förstasidorna i alla tidningar i Västern. Olive tillbakavisade bestämt olika rykten om att hon skulle blivit våldtagen i någon av stammarna och att Mohave-indianerna skulle vara fientliga. Med tanke på Olives puritanska uppföstran blev hennes upplevelser sedda som fruktansvärda. Bilder och historier om Olives tatuering eldade på det nya Amerikas rädsla och okunnighet om ur-

En illustration från 1857 visar den döda Mary Anne, den sörjande Olive och Mohave-indianerna, alla iklädda endast bastkjolar.

sprungsbefolkningen. I stället för att se på det som hänt Olive som en upplyftande historia om acceptering mellan människor, kulturer och livsstilar, såg man indianer som primitiva och farliga. Olive berättade ofta om sin kärlek för Mohave-indianerna och hennes bror antydde att hon grät natt efter natt sedan hon lämnat dem.

1857 skrev pastor Royal B Stratton en bok om Olive och Mary Ann. Den såldes i 30.000 ex-

emplar, en riktig best-seller med den tidens mått mätt. I boken förnekar Olive starkt att någon av indianstammarna skulle ha ofredat henne sexuellt, något som skandallystna skribenter gärna gjort gällande. Royalties från boken finansierade Olives och Lorenzos collegeutbildning på University of the Pacific.

Olive gifte sig senare med John B. Fairchild, en välbärgad boskapsägare. De adopterade en dotter, Mamie. De skapade sig ett hem i Sherman, Texas. Olive ska ha sagt att det var den lyckligaste tiden i hennes liv. Men Olives tidigare upplevelser påverkade henne; Att som ung se sin familj slaktas. Och hon sörjde och saknade sin Mohave-familj. Som vuxen led Olive av depressioner och posttraumatiskt stress. Hon dog av hjärtattack 1903, 65 år gammal. Hon ligger begravd på the West Hill Cemetery i Sherman, Texas.

/Blackie Blacksmith

Karakteren Eva i serien Hell on Wheels har endast tatueringen gemensamt med den Olive Oatman hon inspirerats av. Olive var en sedesam och puritansk kvinna.

SKYTTESERVICE

Vapen - Ammunition - Jaktutrustning

Danielslundsgatan 48 262 62 Ängelholm Sweden
Tel +46 (0)431-41 17 86 • Fax +46 (0)431-161 13

The poster is framed by a decorative border of various snowflake and ice crystal illustrations. The top and bottom borders consist of a row of six snowflakes each. The left and right borders are vertical columns of snowflakes, with the left column having 10 snowflakes and the right column having 11. The snowflakes vary in size and design, including simple six-pointed stars, complex dendritic patterns, and stylized ice crystals.

Inbjudan

Riktig Norrländsk Winter Range och Indoor Tävling

Northern Rangers bjuder in till Blue Mountain Winter Range och Indoor CAS.

16-17 Februari 2013. Start med shootersmeeting kl 09.45 I Blåbergets Paviljong.

Regler och kategorier enligt SASS

OBS! Endast röksvaga kategorier, men svartkrut kan skjutas på de tre stagera utomhus.

Minst 3 anmälda för att kategori skall öppnas.

Max 30 deltagare. Först till kvarn gäller, därefter kölista.

Ammo Ca 80 gevär, 80 revolver och 40 hagel.

Lördag: 3 stager UTOMHUS, lunch och 2 stager inomhus.

Lördag ca 19.00 gemensam middag.

Söndag: 3 stager inomhus.

Avgift endast 400 kr inkl mat.

Golvplats finns i skjuthallens kafeteria och några platser boende hos Northern Rangers medlemmar.

Anmälan snarast men senast 15 Januari.

Anmäl via swsf hemsida http://www.swsf.se/registrering/regform_wr_indoor.htm
Kategori, Alias och önskat boende.

Telefon 070-567 36 48.

E-mail me@gravespit.se

GPS: Blåberget Latitude: N 62° 22' 04.80" Longitude: E 017° 10' 37.20"

Northern Rangers Sundsvall Sweden.

Buckaroos

Buckaroos och Cowboys
Av Astra Koetsier

Många har säkert hört orden förut, buckaroo, vaquero, cowboy och wrangler, men vad är den egentliga innebörden och skillnaden mellan dem? För den invigda är skillnaden enorm, en buckaroo är inte detsamma som en cowboy. Skulle du säga cowboy till en buckaroo skulle det vara en förolämpning. Vi skall försöka att bena ut begreppen, hur och var allt startade genom att blicka tillbaka i historieböckerna.

Den första arbetande boskapsherden i Amerika var vaqueron. Detta var de tidiga spanska och mexikanska ryttarna i Kalifornien. Vaquerokulturen var ett arv från det spanska kavalleriet som i sin tur härstammade från de moriska "jinete"-ryttare - som tros ha kommit från orienten via Egypten över öknarna i Nordafrika till Spanien. Spanjorerna tog med sig sina duktiga ryttare, hästar och kunskaper vidare över atlanten till Syd- och Nordamerika.

Under tidigt 1700-tal var Kalifornien i Amerika fortfarande ett stort landområde som var utforskat. Frekventa expeditioner utfördes längs Kaliforniens kust med skepp för att utforska hamnar och få kontakt med infödingar som levde utmed kusten. Detta ledde spanjo-

erna vidare till en expedition under år 1769, från Mexico till San Diego i Kalifornien, då de tog med hästar, boskap och mulor till regionen. Avsikten var att etablera en koloni med missionärer. Detta var tidpunkten då Kaliforniens kulturarv tog sin skepnad genom fientligheter, uppror, pälshandel, missionärer, revolution och Kaliforniens statsbildning.

Vid denna tid betade stora hjordar av boskap och hästar på den frodiga marken som övervakades av vaquerons vaksamma ögon. Dessa duktiga ryttare var skickliga på att använda riatas, (lasso gjort av råhud), för att sortera, brännmärka, öronmärka och

vaccinera eller slakta boskap när det behövdes.

Under missions-eran utvecklades vaquero-kulturen till en fin konst i Kalifornien. Gradvis tog missions-eran slut och rancho-eran tog sin plats i historien. Den inleddes 1836 och varade till 1848. Mexiko vann självständighet från Spanien och började belöna soldater och framstående medborgare med enorma bidrag i form av mark som kallades för "Ranchos".

Dessa stora rancher födde upp nötkreatur till Mexico och andra

områden. Boskapen var halvvild och farlig, detta krävde snabba och vältränade hästar som kunde avskräcka enskilda kor, avskilja en ko från hjorden, ta hand om den för vaccinering och brännmärkning och att utföra arbetet utan större ansträngning.

Den nu levande vaqueron Lee Anderson tillsammans med den fantastiska hästen Concho. En bild av sann vänskap mellan människa och häst, grundad på tid, tålamod, vänlighet och stor, stor kunskap.

Foto: Margareth Anderson

S Cowboys

De spanska ryttarna samt indianerna, mexikanerna och gringos upprätthöll vaquerotraditionen med att använda den klassiska utrustningen som härstammade från spanjorerna såsom lasso av råhud (riata), huvudlaget "hackamore" (jaquima), half-breed spadebett (i munnen på hästen), A-fork sadlar med centerfire rigging (typ av sadel och sadelgjord) mm.

Californios

De bästa av vaqueros kallades ofta för "californios". Dessa män utmärkte sig i konsten att utbilda hästar till extremt lätthanterliga och medgörliga och med de lättaste hjälperna från ryttarens mjuka hand. De blev kända för sin elegans och precision att utbilda sina hästar. Ryttare och häst var i total harmoni med varandra.

De kunde knyta ett hästtagel mellan bettet och tyglarna och rida sin häst i total harmoni utan att taglet gick sönder. För att upprätthålla denna tradition anordnas än idag vissa tävlingar i Kalifornien där man knyter ett hästtagel mellan bett och huvudlag, skulle taglet gå av blir man diskad i tävlingen.

Vaquero blir Buckaroo

Ordet Buckaroo kommer från det spanska ordet Vaquero. Vaquero är en spansk term för en man som tar hand om boskap. Vaquero härstammar från det spanska ordet "vaca" - som betyder ko. På spanska

uttalas "V" som ett "B". Med drades uttalet mer och mer för andra världskriget var roo mer vedertaget än

tiden än- och vid tiden namnet bucka-vaquero.

Under 1800-talet spred sig vaquerotraditionen från Kalifornien till den delen av Great Basin området som kallas ION (Idaho, Oregon och Nevada), väster om Rocky Mountains.

En vaquero på sin välutbildade häst. Målning från 1840 (c:a)

Deras kläder och utrustning har knappt förändrats under de senaste hundra åren. Dagens buckaroos använder i princip samma slags kläder och utrustning som deras förfäder gjorde. Den traditionella utrustningen och klädseln för en Buckaroo var t.ex. att de bar "armitas", en typ av chaps, hattbättet var platt, riatas – lasso om 60 fot gjord av råhud, sadlar med en A fork och bucking rolls, enfärgade skjortor ofta bländande vita med en färgstarkt skarf. Deras utrustning hade ofta mycket silverdekorationer och

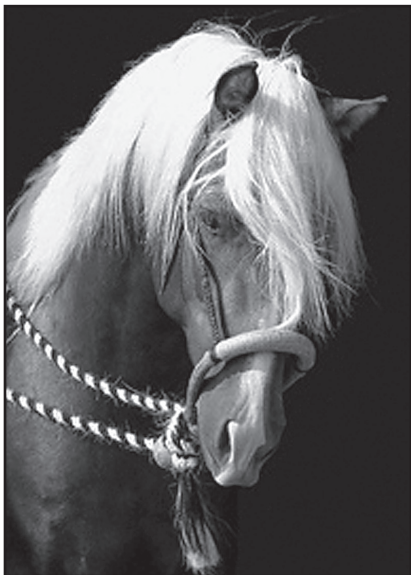
var elegantare och mer påkostade än cowboysens, såsom eleganta smidade silverbett och conchos. Vaqueron eller Buckaroon var en stolt man, han var stolt över sitt arbete och sin utrustning.

Mer tid för buckaroon

En vaquero började rida in hästarna när de var 4-5 år gamla och det tog minst sju år av träning för

för att få en "färdigutbildad" häst. Tre till fyra år för att träna grunderna i en Bosal-hackamore, sedan åtminstone ett år i "Two Rein" både bosal och högportad spade brett (spad-eller skedbett) för att hjälpa hästen lära sig att bära sig, sedan flera år av att raffinera tekniker i spadbettet tills hästen var en färdig bridle horse ibland även kallad hackamore horse.

En bra utbildning av hästen kunde inte utföras av vem som helst utan endast de duktigaste hade kunskapen och tålamodet. En färdig bridle horse var mycket värdefull på grund av svårigheten på utbildning och bristen på bra hästar. Inte alla hästar kunde bli en bra bridle horse.

En häst med en Bosal-Hackamore, ett huvudlag utan brett. Bosal kallas "öglan" runt hästens nos

En buckaroo tar sig mer tid än cowboyen att utföra sitt arbete, tiden är en viktig aspekt för buckaroon, han är mer noggrann och han lägger mer vikt vid de små detaljerna. Han ville ha en häst som skulle hålla under lång tid. En buckaroo fick jobbet gjort på "rätt" sätt och gjorde det med stil och elegans, oavsett om han sadlar sin häst eller fångar en ko med lassot. Cowboyen var minde nogräknad, han ville få jobbet gjort och det snabbt. En cowboy sa en gång; Jag hinner samla ihop två hjordar medan buckaroon fortfarande håller på att sadla sin häst!

*Ett s.k. spadbett. Den inringade "spaden" på bilden ligger an mot hästens tunga. De övre öglorna fästs i huvudlaget, tyglarna i de nedre. De ger en rejäl hävstångseffekt och bettet är mycket skarpt. Endast en **mycket** duktig ryttare kan använda det med finesse.*

Många misstar sig och tror att en cowboy är samma sak som en buckaroo, vilket är felaktigt. The Buckaroo society arbetar hårt med att bevara sin rika historia, kulturella bakgrund, livsstil och

tekniker. Vaquerons historia är en del av Kaliforniens kulturarv och har upprätthållits och förblivit en livsstil för många. Detta praktiseras och firas på olika vaquero-sammankomster i Kalifornien varje år.

Cowboyen

Den amerikanska cowboyen är nog en av de mest mytomspunna figurerna i den amerikanska historien. Kanske något av en ikon i den amerikanska western. Den amerikanska cowboykulturen utvecklades från vaqueros och buckaroos men den hade mer inflytande från engelsmännens hästhållning då engelsmännen anlände till Amerika. Cowboyens metoder utvecklades öster om Rocky Mountains, i Texas och norröver.

Den här hästen rids med Bosal-Hackamore OCH ett huvudlag med spad-bett: "two reins", (två par tyglar). Hästen lär sig de fina små hjälperna via bettet, men kan fortfarande korrigeras med bosalen.

Till skillnad från buckaroon var han inte mycket för elegans och utsmyckning. Cowboyens utrustning och kläder skilde sig från buckaroos. Cowboyen hade t.ex. ett lassot på 30 fot, buckaroos lassot var 60 fot. Då regionen som Cowboyen arbetade i ofta var mer buskigt använde han en mindre loop på lassot och lassot var ofta löst fäst vid hornet. Deras chaps var ofta av kraftigare oxhud för att skydda benen från buskar och törnar. Buckaroon var mer elegant medan cowboyen var mer enkel eller "trivial".

När det började

Den verkliga början på historien om den amerikanska cowboyen började omedelbart efter inbördeskriget. Det var under dessa år som boskap-

sindustrin utvecklades och det började i Texas i början av 1870-talet, i sydvästra delen på det som kallas norra Great Plains. Även om vissa av de unga män som arbetade på rancher i dessa trakter kom ifrån orten, kom säkert många fler söderifrån och hade deltagit i inbördeskriget. Deras tekniker och utrustning utvecklades från de spanska traditionerna i norra Mexico och södra Texas och Gulfkuststaterna.

Moderna cowboys driver samman boskap i Colorado.

Året delades upp i två stora event

Årets två stora event var "the roundup" och det som kallades för "long drive". The roundup, ihopsamlingen av boskap, hölls ofta under våren och även under hösten. Efter att cowboys vallat boskapen till en central plats, brännmärktes och kastrerades de nyfödda kalvarna. De äldre djuren avhornades och under våren sorterades djuren ut för att tas till boskapsmarknader.

Tänk dig att fånga, fälla och brännmärka några hundra, eller tusen, djur! Hårt, skitigt och stinkande arbete!

Under perioden 1865 till mitten på 1880 talet drevs minst 3,5 miljoner nötkreatur i hjordar om 1500 till 3000 djur från Texas till "boskapsstäder" i Kansas, Nebraska och Wyoming. Rutten de oftast tog var The Chisholm Trail som ledde till Abilene i Kansas, en av de vildaste städerna i The Wild West. Här såldes djuren till ett högre pris än i södern och fraktades österut på järnvägen.

En cowboy kunde arbeta upp till 20 timmar per dag, han drev djuren från ett vattenhål till nästa, vaktade mot rovdjur, hanterade irrande boskap och de fruktande "stampedes" som kunde ske på natten, dvs. skenande boskapshjordar. Cowboyen mötte dagligen många hinder och faror när de drev boskapen. En cowboys bästa vän var ofta hans häst, de var beroende av varandra. Det sägs att cowboyen till häst kunde valla kreatur i sömnen. För sitt hårda och krävande arbete tjänade den typiska cowboyen mellan 25 och 40 dollar i månaden.

Ett gäng Longhorn Cattle vattnas. Cowboys och hästar får också får pusta ut lite. Detta hände sig på 60-talet.

Skillnad på terrängen

En cowboy i Nebraska eller Oklahoma hanterar fler djur på ett mindre område och ofta i inhägnade områden. Ranchägarna ansåg även att tid är pengar. Terrängen här innehåller träd och buskar, det gäller att fånga kon eller kalven med lassot innan den smiter undan och gömmer sig.

En buckaroo arbetade väster om Rocky Mountains där terrängen var mer flack, han kunde se sin kalv på flera hundra meters avstånd. Han arbetar på ett mycket stort område med få eller inga stängsel och lite träd. En buckaroo behöver inte oroa sig för att en ko eller stut som skall fångas kan gömma sig bland buskar och träd, kaktusar eller klippskrevor. Buckaroon har gott om tid och gott om utrymme. För att slippa hantera en vild ko i andra änden av repet kunde han driva kon en bit för att trötta ut den och sedan med ett elegant kast lägga sin 15 foot stora loop runt halsen på djuret.

Buckaroon utvecklade även ett speciellt kast med sitt lasso, en "figure 8" som han använde när han var ensam och skulle fånga en ko. Detta kast fångade djurets huvud och framben, vilket gjorde

att djuret låg still och Buckaroon kunde hantera djuret på ett lättare sätt. Att kasta en "figure 8" var en svår konst och det krävdes mycket finess och övning för att fullända detta kast.

En vändpunkt i historien

Någonstans runt 1890 blev betesmarkerna inhägnade och framdragning av järnvägen hade eliminerat behovet av att fösa boskap långa sträckor. Således kom eran med den gammaldags arbetande cowboyn till ett slut och ranch-cowboyn började utvecklas.

Historien om den amerikanska cowboyn täcker bara en kort period i historien. Men det är dock en otrolig historia och dess karaktärsstyrka lever fortfarande kvar idag.

Mixade stilar

Det finns mängder av detaljer i kläder, utrustning och arbetsmetoder som skiljer vaqueros, buckaroos och cowboys åt. Genom åren har dock gränserna suddats ut. Enskilda individer har adopterat delar från andra för att det passat dem bäst och format

sin egen stil. Kulturer har blandats och i modern tid har filmer, rodeos, cowboyträffar, musikfestivaler och liknande gjort att mixen blivit större. Man har tagit det man tycker är snyggt eller passar en själv och kanske inte tänkt så mycket på ursprunget i detaljerna. Det finns idag dock flera organisationer och eldsjälar som arbetar för att bevara den gamla vaquero traditionen i Kalifornien, just för att de olika stilarna inte skall blandas ihop. □

Favorit i repris: En autentisk cowboy anno 1880.

OLD WESTERN STORE

* WWW.OLDWEST.NU *

Howdy!

Vi säljer eleganta, häftiga, snygga, praktiska och tidsenliga WESTERNKLÄDER med alla tänkbara tillbehör. Vi har ett ENORMT utbud!

REAL STUFF for REAL COWBOYS!

Honey, visit the BIGGEST Western Store in Sweden at DOUBLE HH RANCH Ånga-vägen 271 Annelöv, Skåne

See Ya'll Soon!

- Sendraboots i riktigt läder ➤ - Långrockar (Canvas, Läder) ➤ - Bälten & Spännen ➤ - Flaggor från USA m fl. ➤ - Hattar, Stetson m fl. ➤ - Westernskjortor ➤ - Oldstyle Clothing 1880 ➤ - Lady's Oldstyle Clothing 1880 ➤ - Hölster, Handcuffs (egen tillv.) ➤	- Röda LongJohn's ➤ - Läderhängslen (egen tillv.) ➤ - Skinnvästar ➤ - Nitar, Conchos, Spännen ➤ - Jackor i Skinn/Mocka ➤ - Mountain T-Shirts ➤ - Mexico-filtar ➤ - Sporrar ➤ - Western H...
--	---

PS. Missa inte vår välfyllda hemsida! DS

Rikspolisstyrelsen

Rådande läge om vår ansökan att bli ett av RPS godkänt skytteförbund:

I skrivande stund är det aktuella läget följande.

RPS bytte i mars 2012 ut de ansvariga för vapenfrågor inom rättsavdelningen RPS. Vi har haft en mycket bra dialog med RPS fram till dess och arbetet framskred på ett för oss bra sätt.

Vi har blivit granskade under tiden och gjort en del förändringar i vår struktur och organisation. Bland annat det att alla skyttar måste vara anslutna till en förening eller klubb som i sin tur lyder under förbundet SWSf.

Efter önskemål från RPS vi tog även fram kompetenskrav för enhandsvapen med ett poängsystem som anpassades till våra vapentyper, för att kunna visa upp ett skjutskicklighetskrav liknade övriga förbund.

RPS förklarade sig till sist nöjda med vårt arbete efter de kriterier som finns. Vi uppfyllde väl dom krav som ställts.

Det som hände efter mars 2012 var att det blev ett glapp innan den nye ansvarige kom på plats på RPS och först i september 2012 fick vi möjlighet

att träffa vederbörande i ett möte.

Vi tryckte då att vårt ärende var i princip avslutat och endast ett godkännande av RPS styrelse fattades. Det vi då fick reda på var att regeringen givit RPS i uppdrag att se över vapenfrågorna ytterligare.

Vi har nu skriftligen kontaktat RPS där vi efterlyser ett beslut enligt de regler och förordningar som nu gäller.

Vi anser att RPS har att fatta beslut enligt de förutsättningar som gäller nu och inte sia om vad som kommer att gälla i framtiden efter eventuella nya direktiv från lagstiftarna.

Vi har under två och ett halvt år arbetat med detta och har lagt ner en massa jobb och tid, och har en fortsatt stark tro på att vi kommer att bli ett godkänt skytteförbund.

Vi hoppas att alla medlemmar har tålamod då en process som denna tar tid, oftast flera år. Och att det arbete som vi har lagt ner i denna fråga snart kommer att bära frukt.

För SWSf

Rawhide Rooster och Hipshot

SVARTKRUTSKÄLLAREN

SÄLJER-BYTER-KÖPER

ANTIKA, GAMLA, NYA SVARTKRUTSVAPEN OCH TILLBEHÖR

SALUTKANONER

ÖPPET: Tillsvidare MÅNDAG & TORSDAG 16:00-20:00

övrig tid enligt överenskommelse mobiltelefon

MOBIL 070-483 62 55
TEL/FAX 08-641 03 61
www.svartkrutskallaren.com

BUTIK:
FOLKUNGAGATAN 134
116 30 STOCKHOLM

Julkalappstips

Ett sätt att göra billigare svartkruts hagelpatroner är att ta en köpt röksvag 70 mm patron, som du i dagsläget kan få för under 3:- styck. På bilden här använder jag en ”RIO” med hagel i 7 1/2 , den har kostat mig 2.45 kr.

Du behöver några verktyg; en kniv, 18 mm hålpipa, krut/hagel mått och ett ”rill”-verktyg. Rill-verktyget är nog det som är svårast att få tag på, men brukar finnas på nätet och vapenmässor. På bilden finns också ett verktyg för att få dit tändhatten men det behöver du inte i detta fall.

Lite verktyg som du behöver.

Materielet som du behöver är, förutom patronen, en förladdning i filt och några skivor i papp eller kartong samt krut. Se bilden.

En förladdning i filt och några skivor i papp eller kartong samt krut.

Börja med att skära bort överdelen av patronen. Häll ut hagelladdningen i en skål, ta bort plastinsatsen och häll bort det röksvaga krutet. Var noga med att få bort allt krut.

Tänk på att du ska ta bort så mycket plast att patronen går i ett 65 mm patronläge, om du nu har ett äldre hagelgevär.

Skär bort överdelen med en vass kniv.

Jag brukar använda en liten pensel för att få bort allt röksvagt krut.

Fyll i svartkrutet. Jag brukar ta lika mycket krut i volym som det är hagel, i detta fall blir det en skopa på 3,7 cc. Jag använder Lee skopor men det finns att köpa justerbara mått

Stansa ut några kartongbitar med hålpipan, brukar använda någon hård stabil kartong till toppen och äggkartong till fyllning kring filtförladdningen.

Lägg en kartongskiva, en filt och så en till kartongskiva ovan på krutet. Häll tillbaka haglen och lägg på en stabil kartongskiva.

Sätt patronen i rillverktyget och försegla genom att plastkanterna viker sig in över kartongskivan och håller den på plats när du kör runt verktyget.

Nu har du en komplett hagelpatron till din ”Torparbössa”, det enda som inte är riktigt tidsenligt är ju plasthylsan, men den påverkar ju inte skottet.

/Oxdriver John Carson

OBS! All laddning sker på egen risk! /GG

Santa kommer

Santa is coming... ...to Northern Rangers!

De flesta av er förknippas förmodligen Northern Rangers i Sundsvall med tävlingar såsom Blue Mountain Trail och Winter Range Outdoor/Indoor.

Det är återkommande tävlingar som förutom jätterolig skjutning innehåller inslag av sommar, sol och knott eller snö, vinter och skitkallt.

Vad ni alla inte ännu vet, men som vi nu valt att dela med oss av, är att vi har fler skyttetraditioner i vårt nordliga rangersgäng. Traditioner som får oss att längta efter julen, kanske aningen mer än er andra cowboys och cowgirls runt om i vårt avlånga land.

Är han julens kallaste tomte? Boothill Bob är helt enkelt ruggigt cool!
Foto: Shotgun Joe

Sista helgen innan jul så kommer nämligen tomten på specialbesök till Northern Rangers för att fira in julen på ett mycket speciellt sätt, nämligen genom Cowboy Action Shooting. Vi har därför valt

att kalla vår tävling för det ytterst passande namnet, Santa is coming!!!

Som ni förstår så har hela tävlingen ett jultema och grundregel ett är att klädsel bör ha inslag av julen på ena eller andra sättet. Våra medlemmar har, som ni redan vet, rätt så livlig fantasi vilket har inneburit att allt från tomtar till pepparkaksgubbar/gummor har deltagit i denna tävling.

I 2011 års uppsättning av Santa is coming hade vi t.ex. glädjen att få besök av deltagare som helt enkelt måste vara släkt med Rudolf med röda mulen. Jag kan också avslöja att författaren själv, Proud Mary, deltagit i tidigare upplagor av tävlingen i full luciamundering, inklusive ljuskrona fasttryckt på hatten. Vad gör man inte för lite julstämning?

Som regel två kan nämnas att det är inte helt

En snitsig senapsetikett har Proud Mary fixat.

gratis att vara med. Kostnaden för att delta är att ta med sig en julklapp som kan förknippas med westernskytte eller åtminstone i närheten. Även här är det viktigt med fantasi. I första hand ska man ha med något hemgjort, men ingen har hittills blivit bestraffad med något skott i foten om man misslyckats med det. Julklapparna utgör sedan priser som delas ut efter att tävlingen är avslutad. Mitt senaste bidrag till julklappssäcken var min egenhändigt hemkokade Cowgirl-senap. Burkarna pryddes jag med mina hemgjorda etiketter.

För visst måste väl det ha funnits senap i vilda västern, kan inte tro annat? I övrigt har julklapparna under åren bestått av hemsnickrade pennställ med ingående kasserade revolverdelar, hemsydda portmonnäer, cowboyfilmer, hemgjorda godisar efter vilda västern recept, m.m.

till Sundsvall!

Sjelva skjutningen går, som ni förstår, också i julens tecken. Vi skjuter på tavlor som är i form av inslagna julklappar och stagerna är pyntade med granar, kulörta kulor och massor med julglitter. Tomteluvorna duggar också tätt kan man säga.

Det är inte ovanligt att stagerna innehåller bonusmål och jag kan intyga att små kulörta julgranskulor är skitsvåra att träffa. Det borde vara bonus

tidigare år. Vi beslutade nämligen att årets upplaga skulle innehålla även ett julbord och därmed lite julmys efter avslutad skjutning och prisutdelning. Vi gjorde detta efter principen knytkalas och vi lyckades få ihop ett helt bord med julmat. Allt från sill och köttbullar till janzons frestelse, julskinka och julgodis fanns att välja på. Det är helt fantastiskt att se vad man med rätt enkla medel kan få till bara man hjälps åt.

Tomtefar Hombre sköter timern medan Boothill Bob siktar på de hägrande julklapparna!!! Foto: Proud Mary

på minst 30 sekunder OM man nu skulle träffa dem något år.

Vi var vid fjolårets tävling tolv glada cowboys och cowgirls som deltog i skjutningen och förhoppningsvis blir vi inte färre nästa jul.

2011 lyfte vi Santa is coming till en nivå högre än

För att inte helt tappa känslan av vila västern mitt i all julmat avslutade vi kvällen med att tillsammans se en klassisk westernfilm, medan vi mumsade på resterna av julmaten.

Som sagt, vi har en hel del skoj för oss i Northern Rangers och vem vet, kanske ni får reda på fler av

Merry X-mas!

våra aktiviteter i något av de kommande numren av Gunslinger Gazette. Jag kan inte säga mer än så nu, men ett hett tips är att lusläsa tidningen framöver.

Ja nu kanske ni undrar hur tävlingen gick. Så där innan jul är vi ju alla vinnare förstås, men en ska ju trots det koras och få en extra fin julklapp med "guldinslag" på, och denna gång sa vi stort grattis till Harley Parkinson.

Nästa jul är värd att vänta på, och vem vet, kanske det är då det är min tur att pricka ett kulört bonusmål. Yeeehaw!

Proudly reported by Mary!

Hombre, eller Black Santa, är i stan! Foto: Shotgun

Så trevligt de verkar ha det hos Northern Rangers! Hoppas Proud Mary och Tiny, tillsammans med alla de andra, får en lika god och glad jul i år, med många smällande klappar!

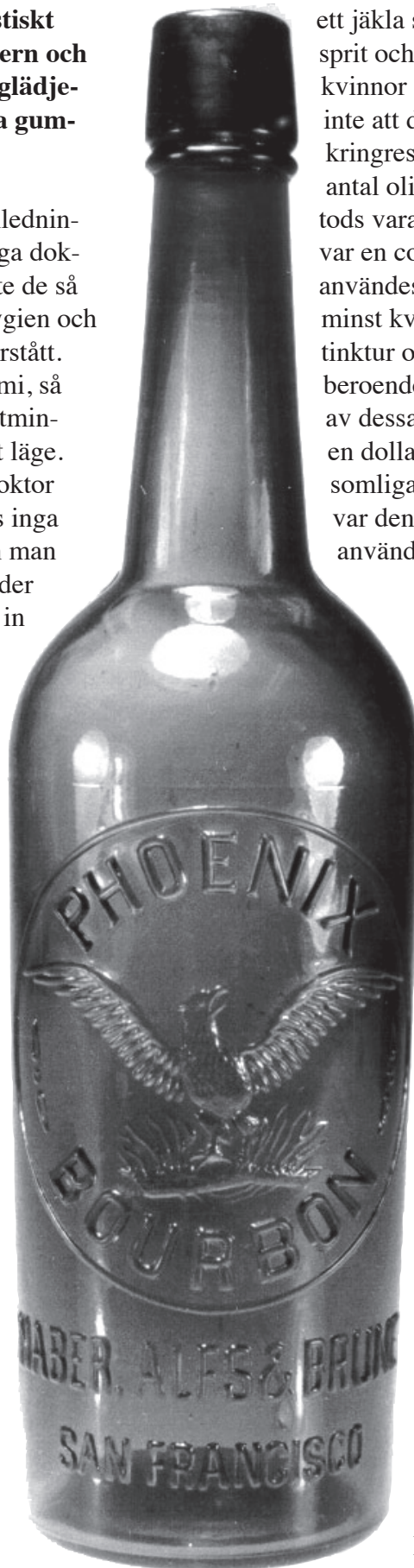
Foto: Shotgun Joe

GAMLA TIDERS

Egentligen är det helt fantastiskt att några alls överlevde i Västern och kunde växa upp till cowboys, glädjeflickor, bankrånare eller kloka gum-mor!

Folk dog ju av alla möjliga anledningar! Det fanns inte särskilt många doktorer på den tiden, och inte visste de så mycket heller. Betydelsen av hygien och renlighet hade man ännu inte förstått. Men de hade lite kläm på anatomi, så hade man tur kunde en doktor åtminstone spjälka ett brutet ben i rätt läge. Var gipset slut kunde en fiffig doktor improvisera med lera. Det fanns inga egentliga läkarutbildningar utan man tillämpade lärlingsmetoden. Under kanske två år flyttade en lärling in hos en doktor och hängde med på alla sjukbesök, läste alla läkarens böcker, sopade hans golv, skötte mottagningen (och inte minst hans häst, som var mycket viktig för att doktorn skulle kunna ta sig ut till sina patienter som kunde bo långt bort.) Efter två års praktik kunde lärlingen kanske gå den termin på skola som behövdes för ett diplom, eller så skrev någon annan doktor ut ett. Så kunde han, för det var mest män, kalla sig M.D, Medical Doctor.

Det fanns inte några vidare mediciner heller. Universalmedlet var whiskey. Det ansågs hjälpa mot allt, verkli-gen allt! Och faktum är att det var så ont om rent dricksvatten i samhällena att efter en dags arbete gick männen till saloonen och släckte törsten med whiskey eller någon annan alkohol. Det var faktiskt

ett jäkla supande. Det var helt OK att dricka sprit och bli redlös om man var man, men kvinnor fick inte gå till baren. Det hindrade inte att de drack sprit ändå. Det fanns många kringresande "medicin"-försäljare med ett antal olika tinkturer och elixer som påstods vara undergörande. Laudanum t.ex. var en cocktail av alkohol och opium. Det användes flitigt av alla med krämpor, inte minst kvinnor och barn. Laudanum, Opie-tinktur och liknande tonics var förstas starkt beroendeframkallande och farliga. Många av dessa "patent-mediciner" som såldes för en dollar flaskan, hade en hög alkoholhalt, somliga över 44 procent. Som sagt, alkohol var den absolut vanligaste medicinen och användes mot allt, av alla.

Förutom opium och alkohol kunde tinkturerna innehålla arsenik, bly, kvicksilver och andra livsfarliga gifter. Arsenik såldes inte bara som råttgift utan skrevs ut mot syfilis, reumatism och som stärkande för lungorna. Arsenik ansågs ge kvinnor en vacker hy. Laird's Bloom of Youth och Dr. MacKenzie's Arsenik Complexion Wafers var bara två av de märken kvinnor använde som skönhetspreparat. Det gjorde huden blek och skön genom att förstöra kroppens röda blodkroppar. Några av biverkningarna var blindhet och döden. Men män-niskor hade det knapert och de använde först och främst sina huskurer och patent-tinkturer. De kallade inte på doktorn förrän det var riktigt allvarligt, och då var det ofta för sent.

På 1800-talet, särskilt i västra Amerika, levde nybyggarna väldigt isolerat och långt från civilisationen. De var tvingade att lita till sig själva. Det fanns massor av örtmediciner,

LÄKEKONST

huskurer, skrock och tokigheter man använde för att kurera sig; Mot krupp skall fötterna gnidas med vitlök, olja från grisfötter och, om tillgängligt, skunk-olja. Mot hosta och halsont kan man sjuda en bit salt fläsk i stark vinäger, låta svalna och sedan fästa mot patientens hals med en bit röd flanell. Den här gillar jag: Magont behandlas med invärtes doser av whiskey och

utvärtes massering med cayennpeppar uppblött i sprit. Reumatism kan botas genom att äta solrosfrön som legat tolv timmar i en skopa sprit. Terpentiner och fotogen ingår i många kurer och kan strykas på huden för att lindra tuberkulos och blåmärken. En del recept kan göras extra kraftfulla genom att blandas med lite krut. Man använde naturligtvis en massa örter

också, och många av dem var säkert verksamma. Avkok av pilbark mot värk, t.ex. innehåller ju acetylsalicylsyra, huvudingrediensen i Magnecyl.

Beroende på var man bodde och vad man hade för grannar så varierade örtrecepten, och kunskapen om dem. Indianerna hade sina gamla kurer, mexikanarna sina och mäniskor lärde av varandra. Somliga kanske lyckades riktigt bra med att hjälpa sina drabbade grannar och fick rykte om sig att kunna hjälpa sjuka.

Det var inte några roliga sjukdomar som grasse-
rade. Tyfus, kolera, smittkoppor, dysenteri, gon-

Arsenik för en vacker och blek ansiktsfärg, så käckt!

Laudanum, denna underbara blandning av sprit och opium.

nore', syfilis, tuberkulos, gula febern och malaria, för att nämna några. I städerna spred sig sjukdomar som präriebränder eftersom folk bodde trångt, fuktigt, skitigt och nära varandra, och många dog. Men, sjukdomarna spred sig även ute bland nybyggarna. Vissa sjukdomar förde de ständigt med sig, malaria t.ex. Många farmare bodde i torvkojor, mörka och trånga. Kojorna och toaletterna var ohälsosamma. Maten var förorenad. De hade sänglöss och loppor och flugor irriterade ständigt. Vattenskoporna spred smitta, hemma, i skolan och i byn. Och nybyggarnas torftiga mat orsakade skörbjugg och inälvsjukdomar som i sin tur gav tyfoidfeber. Vat-

tentäkterna var ofta förorenade. Att föda barn i en sådan miljö var en stor risk. Många mödrar dog i barnsängsfeber, alltså infektion i livmodern p.g.a.

att de som hjälpte till vid förlösningen inte tvättat händerna. Av de barn som föddes sägs att så få som en fjärdedel nådde ett års ålder.

Doktorerna kämpade på så gott de kunde och det som saknades i kunskap ersattes med empati och

vänskap. Läkaren kände oftast sin patient och stannade så länge som hans hjälp behövdes. Populära behandlingar var åderlåtning, kraftigt laxering, framkallande av kräkning, svettning, urindrivning och olika omslag. Det kunde vara kokheta bandage,

Bodde man i en torvkoja, mörk, fuktig och smutsig, så var det inte så lätt att hålla den hygieniska nivån särskilt högt.

kalla bandage eller bandage med innehåll som framkallade stora blåsor, som sedan punkterades enligt konstens alla regler. Ett oerhört populärt preparat var calomel, ett laxerande kvicksilverpulver och naturligtvis sprit, opium och morfin. Tänk att få en "vanlig" blindtarmsinflammation på den här tiden! I princip kunde läkaren inte göra mycket. Om man överlevde ovanstående behandling och fick tillräckligt med morfin och whiskey för att stå ut, så hände det faktiskt att inflammationen läkte ut. Eller så brast blindtarmen varpå bukhinneinflammation inträdde och man var dödens. Många, särskilt barn, var redan försvagade av svält, tidigare sjukdomar, eller allmänt erbarmliga förhållanden. De klarade inte ett utbrott av mässling, röda hund eller någon annan barnsjukdom.

Men, doktorerna var bra på att amputera. De hade inte kunskapen att läka komplicerade brott eller sårskador, men en amputation kunde ofta fungera. De kunde lägga om sår. Ett skottsår t.ex. bedövades med whiskey, ut- och invärtes, syddes ihop och bandagerades. Det fanns inte injektionssprutor att lokalbedöva

med, så doktorn kunde gnida lite opium eller morfin rakt i såret. Vid huvudskador kunde doktorn använda en "cylindersåg" för att såga bort den del av skallbenet som buktade inåt och tryckte mot hjärnan. Det lyckades, ibland. Doktorn kunde också sy ihop skärsår och förstås lirka ut indian-pilar. Eftersom det var så mycket whiskeydrickande på saloonerna så var väl inte gästernas omdöme det allra bästa. Detta utnyttjades för att få igång poker-rundor och annat spelande och sen stod det inte på förrän någon förlorade och blev förbannad, och så

åkte puffrorna fram. Dessvärre lyckades man träffa varandra ibland, så skottskador var tydligen inte så ovanliga. Men sen var det ju alla olyckor förstås. Kläm och krosskador inträffade vid byggen och trädfällningar, barn skällades och brändes i hemmen och vid lägereldar, man slant med yxan eller kniven, blev hundbiten, barn och vuxna sparkades av mulor och hästar, eller man kastades av sin häst. Hade man boskap så kunde människor stängas illa av både tjurar och kor. Folk föll framför hjulen till tunga kärror. Särskilt i gruvområdena var det vanligt att särskilt barn drunknade i övergivna brott. Och så vidare.

Ja, doktorerna hade det slitigt. De var inte så

benägna att tro på ny-modigheter som det där med bakterier. Man var övertygad om att sjukdom berodde på obalans i de kroppsliga elementen eller fanns i de giftiga ångor som steg över jorden, eller i morgondagen. Men det utfördes operationer. Det kunde sluta lyckligt, med lite tur. Doktorerna opererade blindtarmsinflammationer,

Kallbrand i foten? Då är det bara att kapa! Under inbördeskriget utfördes enormt många amputationer, så det hade doktorerna rätt bra kläm på. Den här patienten har turen att bli sövd med eter, så han slipper uppleva ingreppet vaken.

bräck och endel cancertumörer. Framåt mitten av 1800-talet så dök det upp endel moderna doningar som injektionsnålen. Man experimenterade med blodtransfusioner, men kände inte till de olika blodgrupperna, så ibland fungerade det, ibland inte. Man lärde sig söva patienter med eter inför en operation, men visste inte alltid hur det skulle doseras. Men många kirurger var mycket skeptiska mot nedsövning, de menade att operationschocken var nödvändig för ett lyckat resultat. Det fanns stetoskop och andra instrument. I vissa städer byggdes

sjukhus och medicinarskolor inrättades. Idéer om hygien började få fotfäste. Men det dröjde länge innan dessa nya kunskaper spreds över hela kontinenten. 1873 fanns 149 sjukhus i hela landet. Det

var tydligen rätt vidriga ställen med fattiga stackars patienter, för att inte tala om sjuksköterskorna. De var kvinnor med ett stökigt liv, fyllon, knäppgökar eller dömda som arbetade av sina tiodagars-straff. De rekryterades från fattighus, anstalter eller fängelser.

Kvinnor som ingen annan ville anställa och som var för fula eller gamla för att kunna försörja sig som prostituerade. Inte så konstigt att den allmänna uppfattningen var att sjukhus åkte man till uteslutande för att dö.

Så här illustreras ett sjukhus i New York under 1850-talet. Det är stinkande, mörkt och smutsigt och råttor kilar över patienterna.

Dock sägs det, nu för tiden, att människorna på den här tiden mådde förhållandevis bra, jämfört med oss. De stressade inte, man arbetade i en lagom takt, man hjälptes åt, man gick och använde krop-

pen på ett bra sätt. Och den psykiska ohälsan var mycket lägre än idag.

På det hela taget måste man säga att nybyggarna var otroligt tåliga människor. Som någon sa: "Pionjärerna var av segt virke. De fega följde aldrig med och de svaga dog på vägen."

/Blackie Blacksmith

Kulan Trading AB
High Chaparral
330 31 Kulltorp
0370-821 70

Medlemmar i SWSf
har 10% rabatt hos
Kulan Trading
Company

**Välkommen till Kulan Trading,
butiken med westernkänsla**

**I vår affär på High Chaparral finner Ni allt i klädväg
samt utrustning som behövs för att klä både små och
stora cowboys & cowgirls.**

**Självklart har vi produkter för dig som är intresserad av
indianer, trapper, smycken med mera.**

www.kulantrading.se

Skjut salut

Salutkanoner & Bordskanoner Trevliga leksaker för Stora Pojkar

Salut kommer ju av att man visade att man hade tomma kanonrör när man närmade sig en hamn i fredliga avsikt förr i tiden. Dom flesta har väl hört uttrycket "att skjuta dubbel svensk lösen" vilket betyder att man skjuter två skott. Ett i gamla tider använt signalmedel. Bland annat så hittade inte svenska armén motståndaren i början av slaget vid Landskrona år 1677, man skött då två skott, fick svarsskott och kunde ta ut riktningen mot fienden och tåga ut på Ylleshed för att möta "de Danske".

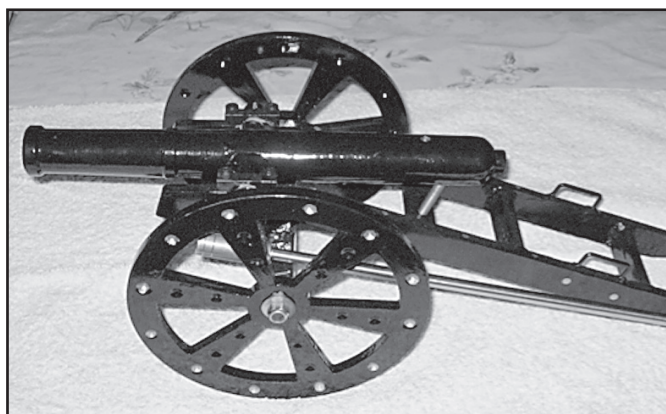

Några stora pojkar med en trevlig leksak! Den ene trevar efter tändstickor! Snart smäller det utav bara den!

På svartkrutstävlingen i Breddared brukar dom händiga pojkarna ta fram sina hemmagjorda salutkanoner och skjuta lite salut till deltagarnas glädje. Jag är ju före detta artillerist, sedan den tiden då vi hade värnplikt och en armé som var värd namnet. Så kanonskjutningen är ju för mig en höjdpunkt i tävlingen. Då jag nu i två år har gått och dräglat över deras fina kanoner så hade dom vid besöket på vår svartkrutstävling Hälgerånet med sig en nyttillverkad salutkanon som jag fick inhandla till kompispris.

Som ni ser av fotot är det en trevlig kanon med 300 mm eldrör och en kaliber på 22 mm, som

tillbehör kom en vältillverkad laddstake. En krutladdning på cirka 200 grain svartkrut + förladdning av kartongskiva och tidningspapper, ger en ordentlig smäll. Vill man förhöja effekten så lägger man lite mjöl mellan kartongskivan och tidningsspapperet.

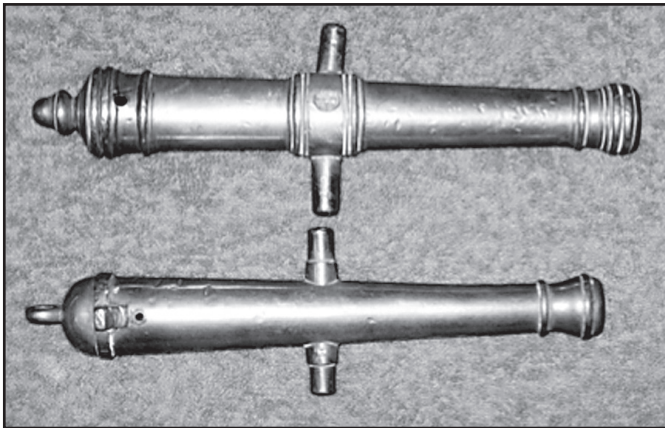
Titta på Oxdriver John Carsons utsökt trevliga kanon, en riktig läckerbit för en gammal artillerist!

Som arvegods efter min morfar äger jag två antika bordskanoner, dom är betydligt mindre. Kanonrören är 180 mm och kalibern är 11,5 mm, dom är tillverkade i mässing. Lavetterna är gjorda av spansk ek med mässingsbeslag, troligen gjorda 1895, plus-minus 10 år. Det var då morfar gick som sjöbefäl i handelsflottan på Spanien.

Bordskanonerna har av mina äldre släktingar alltid kallats "din morfars spanska kanoner". Den ena har alltid stått i mitt föräldrahem, den andra hos min moster. Som pojke gjorde jag en del så kallade "hyss" med den som fanns hemma, när jag kom över svartkrut. Hos järnhandeln Nygrens på Kungsgatan i Göteborg kunde man köpa små blå förpackningar med svartkrut. Jag var dock för ung för att få köpa (vi pratar 50-talet), men har en 5 år äldre syster som såg mycket bra ut. Kring henne fanns det alltid äldre grabbar som gärna hjälpte "lille bror". När min moster gick bort så kom den andra kanonen i min ägo. Då upptäckte jag att den har en i minsta detalj likadan lavett som den vi hade, men kanonröret verkar hemmagjort och är inte alls likt det jag har. Jag undrar vad som har hänt? När jag

för Nyåret!

gjorde upptäckten var alla släktingar som hade kunnat berätta inte i livet. Men tydligen har min morfar också haft något "hyss" för sig.

Man undrar verkligen vad morfar gjort med sin kanon, den understa. Vad för hyss kan det vara!?

Om dom nu är spanska är ju en öppen fråga, där emot stämmer nog åldern på dom bra, dom fanns på ett fotografi från 1905 från min mors barn-domshem.

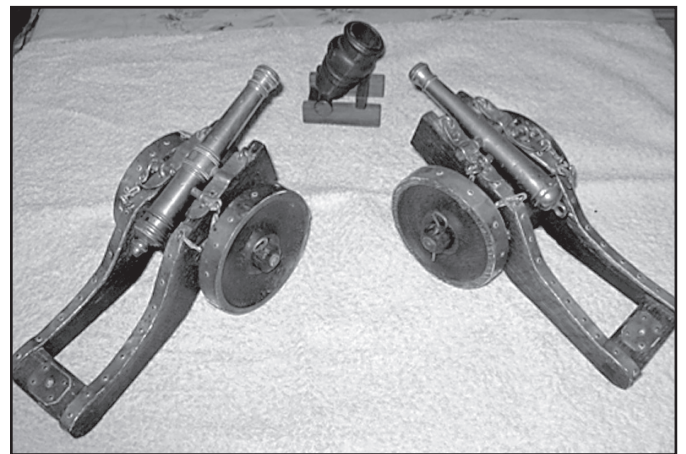
När jag skjuter salut brukar jag använda cirka 20-30 grain Swiss II + en förladdning av filt (till pistol kaliber.45) och tidningspapper. Det blir en trevlig smäll, men man bör vara utomhus.

Det är otroligt trevligt med lite kanonsalut på tävlingar, även på bemarkelsedagar hör kanonsalut till. Förra sommaren ringde ett av mina barnbarn, en grabb på tio: –"Farfar du måste skjuta med din stora kanon på min födelsedag, nu på lördag! sa han.

Sagt och gjort, vi ställde upp i trädgården, brösta av mot skogen och sköt "dubbel svensk lösen".

Hunden sprang och gömde sig. Tanterna skällde. Ungarna jublade. Grannarna kom för att se vad som stod på. Min son sa: –"Pappa, jag tror inte vi får skjuta mer i dag!"

Men jag tror inte det var så farligt för en av grannarna, en dam, beställde "minst fem skott på sin mans 50-årsdag".

Visst ser de väldigt spanska ut, kanonerna!?

/Oxdriver John Carson

Artikelförfattarens anmärkning:

Vill tillägga att man enligt vapenlagen endast får skjuta salut (ingen kula i loppet) med dessa licensfria kanoner. Jag vill uppmana till att vara oerhört försiktig med hur man handskas med dem så ingen kommer till skada.

Howdy you all!

I adressfältet på sista sidan kan ni se för vilket år ni har betalat er årsavgift. Så står det 2013 har ni betalt för det kommande året. Detta årtal kommer även att stå med i de kommande numren av GG, så att ni kan hålla reda på om ni har betalt eller inte.

Med vänlig hälsning
/Styrelsen

Wild Western Frontier

Vi i "Wild Western Frontier" har haft vårt Klubbmästerskap i CAS 2012 på Bredareds skjutbana lördagen 6 oktober. Trots utlovat dåligt väder så var det uppehåll och till och med solen tittade fram i bland ibland.

Krister Vauhkonen och "Perka" Svensson hade ordnat en riktigt rolig tävling med medlems möte och fika efteråt.

Temat var "Lonesome Dove" med Start lines ur filmen. Två klasser sköt vi, svartkrut och rökfritt.

Den alltid händige "Perka" hade gjort skallerormar i stålplåt som hagelmål till en station. Dom var HÄFTIGA. Sedan inte att förglömna att Spader Ess i stålplåt klingar gott.

Stagerna var roliga och omväxlande. Vi hade både det vanligt förekommande upplägget, men också prickskytte med gevär på långt håll, skytte på plan mark men också från höjdskillnad till målen. På en station sköt vi i nedförsbacke. Att variera följden på vapen samt att plocka bort en vapentyp fanns också med. Det var omväxlande stager och mycket roligt, man trivdes verkligen.

Klubbmästare i klassen svartkrut blev BLONDIE och i klassen röksvagt ARIZONA JACK.

Jag saknade en del skyttar, dom som inte dök upp har verkligen missat en rolig tävling.

/Oxdriver John Carson

Frontiersmännen Blondie och Manco. Foto: Oxdriver John Carson

God Jul på er alla, Pards & Pardetts

Tack ska ni ha för det gångna året! Och tack för alla roliga, tankvärda och lärorika uppslag! Det har varit kul att ta del av allt och försöka plita ihop en värdig tidning av materialet.

Jag har just gjort en ögonoperation. En julklapp till mig själv. Jag har fått mina gamla dåliga linser i ögonen utbytt mot "multifokala", konstgjorda linser. På avbetalning! Tänk vad läkarna kan nu för tiden! Jag ser redan riktigt bra, men det är lite flimrande och dubbelt emellanåt, så förlåt eventuella missar i detta nummer. (Den här gången har jag något att skylla på).

Meningen är att Gunslinger Gazette ska fortsätta att komma ut fyra gånger om året. I slutet av mars, juni, september och december ska ni kunna förvänta er en tidning i brevlådan.

Tänk att katter verkar dras till mig, och jag till dem. Nu har ytterligare en kisse hittat hit och flyttat in.

För att jag ska hinna få ihop tidningen behöver jag ert material **senast** den första i utgivningsmånaden. Men naturligtvis helst tidigare, för om jag får alla artiklar väldigt sent, drabbas jag av tidsnöd, stress och panik. Det vill ni väl inte?

Skicka bilder som jpg. och texter i t.ex. Word så klarar jag att öppna dem. Jag jobbar i en Mac, så monterade sidor från PC-program vill jag inte ha. Separera text och bild så är ni bussiga.

Adressen är: blacksmith@tele2.se

Ha det riktigt skönt under helgerna!

/Blackie Blacksmith

**From the past to the future
Scandinavian Arms AB
i samarbete med Chiappa Firearms**

**Det är vi som har vapnen,
ammunitionen samt viljan
att hjälpa dig som kund**

Välkommen!

www.scandinavianarms.se
info@scandinavianarms.se

Adressfält:

Returadress: The Gunslinger Gazette, c/o Sättra 1513, 760 10 Bergshamra

Pepparkakor? Äh, vad är det mot dessa fantastiska Fry Bread i revolverform!? Det vattnas i munnen!

Keith Black & Darling Clementines läckraste Fry Bread

Ingredienser:

2 dl vetemjöl
1/4 tesked salt
1 tesked mjölkpulver
1 tesked bakpulver
1 dl vatten
Vegetabilisk olja för friteringen

Lite extra mjöl till utbakningen

Tillredning:

Sikta ihop de torra ingredienserna, tillsätt vätska och arbeta ihop till en degklump. Knåda endast så mycket att allt blandas ordentligt. För mycket knådning ger ett kompakt frybread. Kavla ut degen till

en halv centimeters tjocklek och skär till lagom bitar. Friterar i ett tjockbottnat kokkär. l.

Lite egna erfarenheter när man gör Fry Bread.

Ersätt mjölkpulver och vatten med vanlig mjölk. Skär den utkavlade degen, ca 1 cm tjock, i lagom bitar, ung. som ett halvt spelkort. Friterar i kokosfett tills den är gyllenbrun, vänd och låt den fritera klart. Det hela tar c:a en minut. Låt rinna av på hushållspapper. Strö över vanilinsocker så blir de ett gott tilltugg till en kopp kaffe. Obs! måste ätas varma! Har även provat med majsmjöl, men smaken blir inte lika bra.

God Jul! /Keith Black & Darling Clementine